

Эҳром дар
дуғат

Манъ

Эҳром дар
шариат

Нияти духул дар нусук муттасил ба амал аз
аъмоли Ҳаҷ.

Муҳтавиёт

Таърифи эҳром
Мустаҳабботи
эҳром
Мамтуъоти эҳром

Мустаҳабботи эҳром

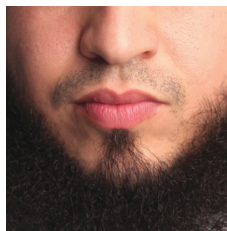
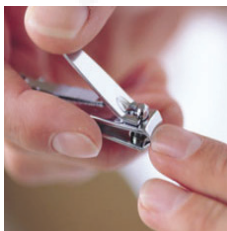
1. Ғул кардан

Аз Хориҷа бин Зайд бин Собит (р) аз падараш ривоят аст, ки Набии акрам (с)ро дидааст, ки барои дохил ба эҳром, либосҳояшро кашада ва ғул кардаанд. ⁽¹⁾

2. Назофат

Яъне: Муйҳои зери бағал ва зери нофро тарошидан ва кӯтоҳ карди муилаб ва нохунҳо.

3. Хушбӯи

Ба далели ҳадиси Ойша (р), ки фармуд: ((Ман ба Расули Аллоҳ (с) барои муҳрим шудан, хушбӯи мезадам, дар ҳангоме, ки муҳрим мешуданд)) ⁽²⁾.

Ва ба либосҳои эҳромӣ хушбӯи назананд, ба далели фармуди Расули Аллоҳ (с): ((Либосҳоро, ки ба онҳо заъфарон ва варс

нӯдшӯх

(1) Ба ривояти Тирмизӣ.

(2) Ба ривояти Бухорӣ ва Муслим.

(¹задаанд, напӯшед)). (²)

4. Мард бояд либоси духташударо қабл аз эҳром аз тан берун кунад ва ду порчаи с афед, яке изор ва дигареро ридо бисозад ва ду чаплак ба по кунад.

Ба далели фармудаи Набии акрам (с): ((Ва яке аз шумо бо изор ва ридо ва чаплак, эҳром кунад ва агар чаплак наёфт, музаҳояшро то бучилак бибурад ва бипушад)) (³) ва аммо зан бо ҳар либосе ва ба ҳар ранге, ки бошад, метавонад эҳром кунад, вале аз пӯшидани либоси пурзавку барқ ва ташбеҳ ба мардон иҷтиноб кунад ва ҳамчунин дар ҳолати эҳром ниқоб напӯшад ва дасткашҳо низ дар даст накашад.

Дасткашҳо барои зани муҳрим

Ниқоб барои зани муҳрима

Изор ва ридо барои муҳрим

Чаплак барои муҳрим

Мамнуъоти эҳром

1. Пушондани сар бо чизи часпида ба он

Ба далели ҳадиси Ибни Умар (р), ин, ки марде гуфт: Эй Расули Аллоҳ (с)! муҳрим чӣ либосе бипӯшад?, фармуданд: ((Пироҳан ва дастору изорҳо (⁴) ва либосеро, ки қулоҳаш ба он мутгасил бошад (⁵), напӯшед)) (⁶).

Ва Расули Аллоҳ (с) дар мавриди муҳримае, ки вафот кард, фармуданд: ((Ва сарашро (⁷) напӯшонед, зеро дар рӯзи қиёмат талбиягӯён, бармехезад)). (⁸)

Пушидан шалвор барои муҳрим

Соябон барои муҳрим

Қулоҳ барои муҳрим

Дастор барои муҳрим

(1) Варс: Гиёҳест зардранг ва хушбӯест, ки ҷомаро ба он ранг мекунанд.

(2) Ба иттифоқи Бухорӣ ва Муслим.

(3) Ба ривояти Аҳмад.

(4) Он чӣ, ки шалвор намида мешавад.

(5) Баронс: Ҳар ҷомае, ки қулоҳаш ба он мутгасил бошад.

(6) Ба иттифоқи Бухорӣ ва Муслим.

(7) Бар сараш чизе, ки онро бипӯшонад, нагузored

(8) Ба ривояти Бухорӣ.

2. Пӯшидани духташуда барои мард

Ва мақсуд аз духташуда: он чизест, ки ба андозаи бадан ва ё узве аз он духта бошанд, монанди, курта ва изор, ё шим, чураб, даскашаку муза ва монанди онҳо, ба далели ҳадиси Ибни Умар (р), ки қаблан тазақкур дода шуд: ((Пироҳан ва дастон ва изор ва ҷомаеро, ки кулоҳаш муттасил ба он бошад, напӯшед)).⁽¹⁾

Агар касе, ки иродаи эҳромро намуд, порчае, ки онро изор бисозад надошт, метавонад шилворашро бипӯшад то замоне, ки порчае барои эзор кардан биебад, агар чаплак наёфт, ҳамон музаҳояшро бипӯшад, ба далели фармудаи Набии акрам (с): ((Агар чаплак наёфт, музаҳояшро то бучулак бибурад ва сипас онро бипӯшад)).⁽²⁾

Ҷомае, ки кулоҳаш ба он муттасил бошад

Муза барои муҳрим

Пӯшидани духташуда барои муҳрим

Чаплак

3. Куштани шикори хушкӣ ва ё сайд карданаш

Ба далели фармудаи Аллоҳи мутаъол: (Шумо дар ҳоле, ки муҳрим бошед, сайдро накушед) (Моида 95). Яъне: Шумо, вақто муҳрим барои Ҳаҷ ва Умра ҳастед. Ва фармудаи Аллоҳи мутаъол: (Ва бар шумо сайди хушкӣ, то замоне, ки муҳрим бошед, ҳаром аст) (Моида 96). Мурод аз сайди хушкӣ: онаст, ки аз ҳайвонот ва парандагони ваҳшии мубоҳ бошад.

Аммо ҳайвоне, ки аҳдӣ бошад, сайд нест, пас барои муҳрим забҳи мурғ ва ҳайвоноти дигар ҷоиз аст ва аммо сайди баҳру дарё дуруст аст, ба далели фармудаи Аллоҳи мутаъол: (Сайди баҳр ва дарё барои шумо ҳалол аст ва ҳамчунин таъомаш) (Моида 96).

Аммо ҳайвоне, ки хурданаш ҳаром аст монанди каждум, барои муҳрим куштанаш ҷоиз аст ва ҳамчунин ҳар ҳайвоне, ки бар вай ҳамла кунад ва ҷуз куштан василаи дигаре барои дафъи зарараш набошад, куштани ин ҳайвон барои муҳрим ҷоиз аст.

Мор

Каждум

Сайди дарё ва баҳр барои муҳрим ҷоиз аст

Забҳи ҳайвонот ҷоиз аст

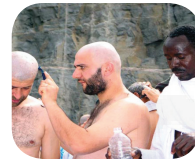
Шикори парандагони саҳроӣ

(1) Ба ривояти Бухорӣ ва Муслим.

(2) Ба ривояти Ибни Ҳузайма.

4. Тарошидани мӯй ва ё кӯтоҳ кардан ва кандан

Ба далели фармудаи Аллоҳи мутаъол: (Ва сарҳоятонро натарошед, то замоне, ки ҳадйи шумо ба маконаш нарасида аст) (Бақара 196), бино ба киёс ба мӯи сар, ин наҳй шомили мӯи тамоми бадан мегардад.

Тарошидан ва кӯтоҳ кардан

5. Кӯтоҳ кардани нохунҳо

Чӣ нохуни даст бошад ва ё по.

Кӯтоҳ кардани хонуни по

Кӯтоҳ кардани нохунҳ даст

6. Хушбӯи дар бадану либост

Пас аз дохил шудани ба эҳром барои муҳрим, хушбӯи задан ба бадан ва либоси эҳромаш, мамнӯъ аст ва ё ин, ки қасди буидан онро бикунад, ба далели ҳадиси ривоятшудаи қаблӣ аз Ибни Умар (р), ки дар он омадааст: ((Либосҳоеро, ки ба он заъфарон ва варс⁽¹⁾ задаанд, напӯшед))⁽²⁾ ва низ ба далели ҳадиси муҳрими, ки вафот кард, фармуданд: ((Ба кафанаш ҷанут⁽³⁾, ки (хушбӯии кафани мурда аст) назанед)).⁽⁴⁾

Хушбӯи задан ба бадани муҳрим

Хушбӯи истеъмоли кардан дар либоси муҳрим

7. Ақди никоҳ бастан

Ба далели ҳадиси Усмон (р), ки Расули Аллоҳ (с) фармуданд: ((Муҳрим никоҳ намекунад ва никоҳ карда намешавад ва низ хостгорӣ ҳам намекунад))⁽⁵⁾.

8. Омезиш ва ҳамбистарӣ

Ҳамон бистарӣ ва омезиш дар шармгоҳ аст, ба далели фармудаи Аллоҳи мутаъол: (Пас касе, ки дар ин моҳҳо ҳаҷро ба худ фарз кард, пас аз ҳамбистарӣ ва омезиш, дурӣ ҷӯяд) (Бақара 197). Ибни Аббос (р) фармуд: ((Ҳамон ҳамбистарӣ ва омезиш (ҷимоъ) аст)), ки аз саҳтарин мамнӯъоти эҳром мебошад.

9. Омезиш дар ғайри шармгоҳ

Монанди бӯсидан ва ламс кардан, зеро, ки васила барои омезиш бар муҳрим аст.

(1) Ниқоб: Он чизе, ки зан рӯяшро бо он мепӯшонад.

(2) Ба ривояти Бухорӣ

(3) Гиёҳи зардест дорои бӯи хуш, ки либосҳоро ба он ранг мекунад.

(4) Ба ривояти Бухорӣ ва Муслим.

(5) Ба ривояти Бухорӣ.

Мамнуъоти эҳром барои зан

Зан монанди мард аст дар ҳамаи мамнуъот ва нисбат ба мард дар мавридҳои зер мутафовит мебошад:

Либоси духташударо мепӯшад.

Сарашро мепӯшонад.

Ниқоб намепӯшад⁵² ва дасткашҳо⁵³ ба даст намекунад, ба далели фармудаи Расули Аллоҳ (с): ((Зани муҳрима ниқобу дасткаш намепӯшад)).⁽¹⁾

Ва зан дар ҳолати вучуди мардони бегона, рӯяшро мепӯшонад, тавре, ки чодарро аз сараш меовезад ва барояш ороиш бо зевароти тиллоӣ, мубоҳ аст.

(1) Ба ривояти Мулим

Роҳнамоиҳо

1. Он чӣ, ки ду ракаат суннати эҳром номида шуда, асосе надорад, вале агар баъд аз намози фарзе ва ё баъд аз ду ракаат таҳияи вузӯ, эҳром баст, боке надорад, ҳамо тавре, ки дуои муайяне ҳангоми эҳром бастан, вучуд надорад.
2. Агар сафар бо ҳавопаймо бувад ва бими он меравад, ки либоси эҳромро дар баробари миқот пушида натавонад, пас либоси эҳромро аз хона ва ё фурудгоҳ бипӯшад, муҳрим нест, то замоне ки қабл аз расидан дар баробари миқот, нияти эҳром накунад.

3. Баъзе аз ҳоҷиён шонаи ростии худро ҳангоми эҳром бастан, бараҳна мекунад. Ин ҳамон чизест, ки изтибоъ номида мешавад. Ин кор дуруст нест, зеро ки изтибоъ бояд дар ҳангоми тавофи қудум риъоят шавад ва дар ғайри он бояд шонаи рост низ пӯшонида шавад.

Бараҳна кардани шона

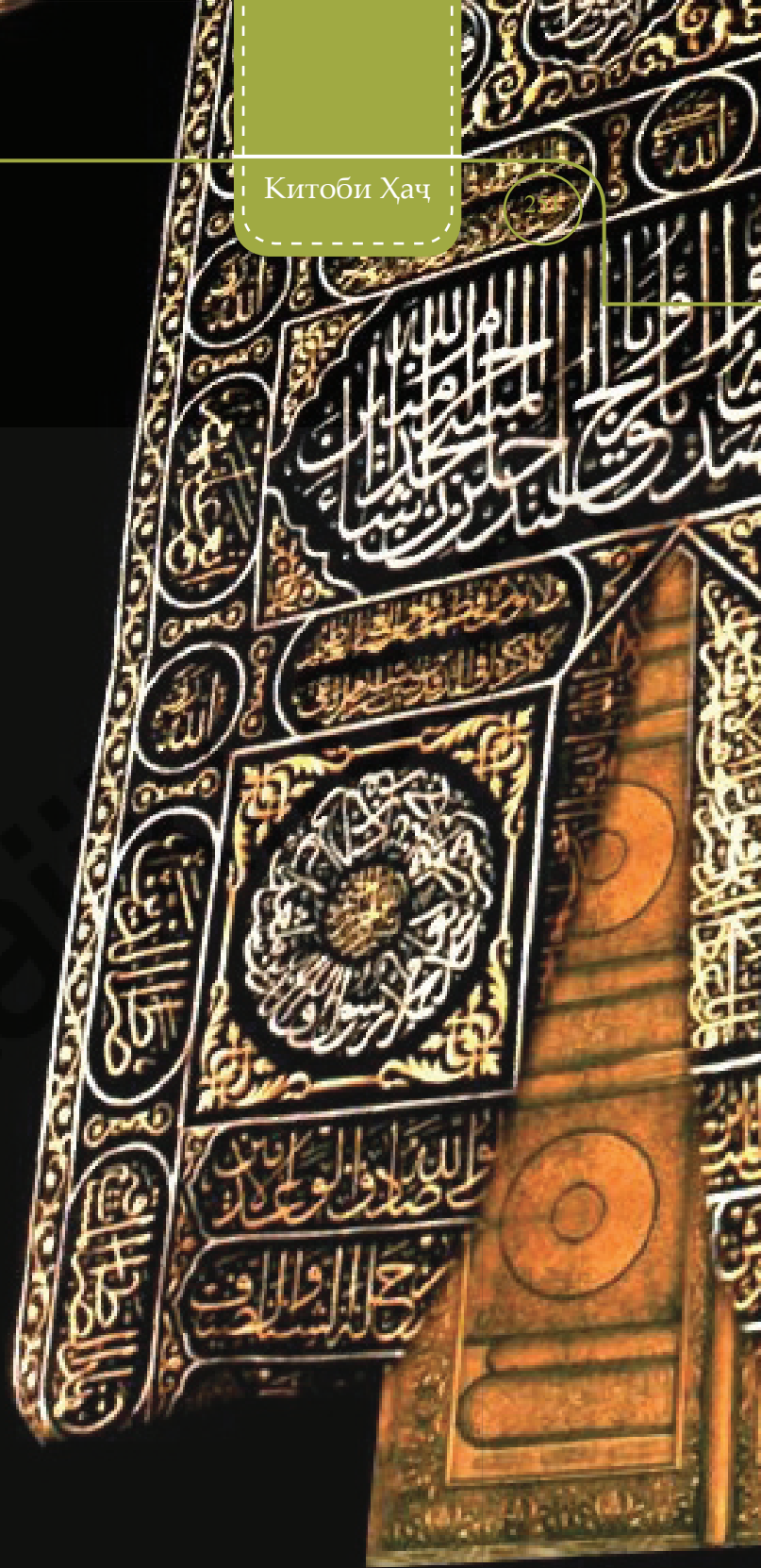
Аз аҳкоми эҳром

Агар ҳангоми масҳи сар дар вузу кардан ва ё ғусл кардан, чанд мӯе бирезад ва ё ҳаминтавр чанд мӯи риш ё муйлабҳояш рехт ва ё аз нохунаш чизе чудо шуд, то замоне, ки қасди набошад, ҳеҷ зараре надорад. Зану мард дар ин маврид як ҳукм дорад.

Барои муҳрим, бастани бандож (бинт) бар пояш, агар ба он ниёзе дошт ва манфиъате дар он нухуфта буд, дурус аст.

Шарт кардан дар ният

Касе, ки бемор бувад ва ё аз он бим дошт, ки монеъе барои анҷоми нусукаш пеш ояд, барояш мустаҳав аст, дар ҳангоми нияти эҳром намудан бигӯяд: (Лабайкаллоҳума барои Умра ва ё ғайр аз он, агар монеъе бароям рух дод, дар ҳомон ҷое, ки монеъ воқеъ шавад, худро аз эҳром ҳалол месозам). Аз Ойша (р) ривоят аст, ки фармуд: Расули Аллоҳ (с) бар Субоға бинти Зубайр ворид шуданд ва барояш фармуданд: ((Шояд, ки иродаи Ҳаҷ кардаи?)), посух дод: ((Қасам ба Аллоҳ, ки худро чизе ҷуз бемор намеёбам)), барояш фармуд: ((Ҳаҷ бикун ва шарт бигзор ва инчунин бигӯ: Эй бори Худоё! Агар монеъе пеш омад, ҳамонҷо худро ҳалол месозам))⁽¹⁾. Агар чунин гуфт ва барояш монеъе пеш омад, ҷоиз аст, ки бидуни қадам чизе аз эҳром хориҷ шуда, ба ҳолати таҳлил дарояд.

(1) Ба иттифоқи Бухорӣ ва Муслим